

*Dış karanlık olsa da asıl içte ışımak
Işıktaki ziyayı ziyasızca taşımak
Nasıl ince bir duygu, asıl şiir yaşamak
Gözlerinde inciler saçtığında anlarsın.*

Dışla için, karanlıkla aydınlığın, kötülükle iyiliğin, maddeyle mananın karşılaştığı yerde, kurucu ruh olarak şairin sırtlandığı yük, güzel ve iyinin safında mücadelede kahramanlıktır. Atmaca, poetik anlayışı ile insanın hayat serüvenini yan yana getiren belirleyici bir ilkeyi de meydana koymuş olur. Hayatın bir nizamı vardır, dolayısıyla, şiirin de bir nizamı vardır. Nizamı ve ölçüleri çerçevesinde sürülen hayat, manasına erilen hayattır. Şiiri diğer güzel sanatlardan farklı kılıp öne çıkaran da, kalabalık ve kabalıkları varlık alanının dışında tutan incelikleridir.

Atmaca'nın şiiri, hayatın bizatihi kendisidir. Olayları ve olguları dışarıda bırakan şiir değil, gerçeğin tüm görüntülerini içine alan istiflerdir. Şiirin sihirkâr bir tesiri olduğu gibi, şairin de, aciz bırakan icazı vardır. Ancak, Atmaca, hayal alıp hava satan bir tüccar değil; Yunus'un dilinle 'bezirgânım metaim çok, alana satmaya geldim' şeklinde hükme bağlanan sorumluluğun nefesidir. Atmaca, şiir dilini kurarken gereksiz bir romantizmin ağına yakalanmaz. Şairin bu ağa düşmesi her zaman mümkündür. Çünkü, şiirin varlık bulduğu alanda saptırıcılar ve ayartıcı akıl çeliciler pusuda beklerler. Ancak, kurucu şiirin şahsiyetine çelik sağlamlığı bahşeden ocağın çifte suyu, sağa sola meyletme arzusunu ortadan kaldırmıştır. Zira, seletin örsünde dövülüp Pir-i Türkistan'dan el alan, Divan'ın Hikmet'ine inkıyada samimiyetle söz çatmış Atmaca, şahsî meselelerini hakikatin potasında eritip yok eder.

*Âşıklıkta maharettir, bağlı olan sözü çözmek
Zarfı nasıl yazarsan yaz, aslolan mazrufu yazmak*

mısralarında ebedî sadakata dönüşen hislerini Yunus Emre'nin berrak ve tertemiz Türkçesine tutunarak sükûnete erdiren Atmaca; aynı zamanda, vücûdu fenâyâ satan Eşrefoğlu dergâhında talim ettiği aşktan aldığı feyizle *Gerçek yol ehli olanlar koşarak menzile vardı* mısraında karar makamına erer.

● Mukadder Uçar

Ah

Dokundun tenimde yaralar pul pul
Sen bu günahların bedeli oldun
Ne uzaktan bak ne yanıma sokul
Sen bir hastalığın izinde kaldın

Mevsimler geçtikçe yüzüm hep soldu
Zamandan çaldığım gönlüme doldu
Rüzgâr yaprak değil saçımı yoldu
Göçmen kuşlar gibi bahara daldın

Çocuktuk yüreğim sende büyüdü
Kahrından ne yazık ömrüm çürüdü
En körpe duygular bende ölüydü
Sen benim gönlümden sevinci aldın

Soluğumda tüten acı yeminim
Dönüşü imkânsız bundan eminim
Ömründe tek leke zararın benim
Elimden giderken kârımı çaldın

Şimdi bilmem neler geçer içinden
Belki bîhabersin kendi suçundan
Görebilsem beni senin açından
Sen benim aklımı meçhule saldın

